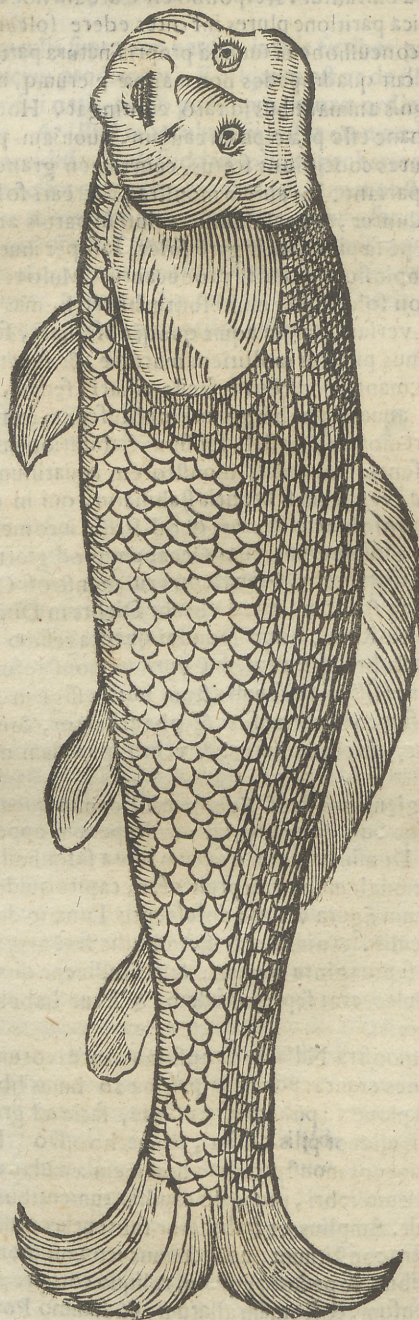
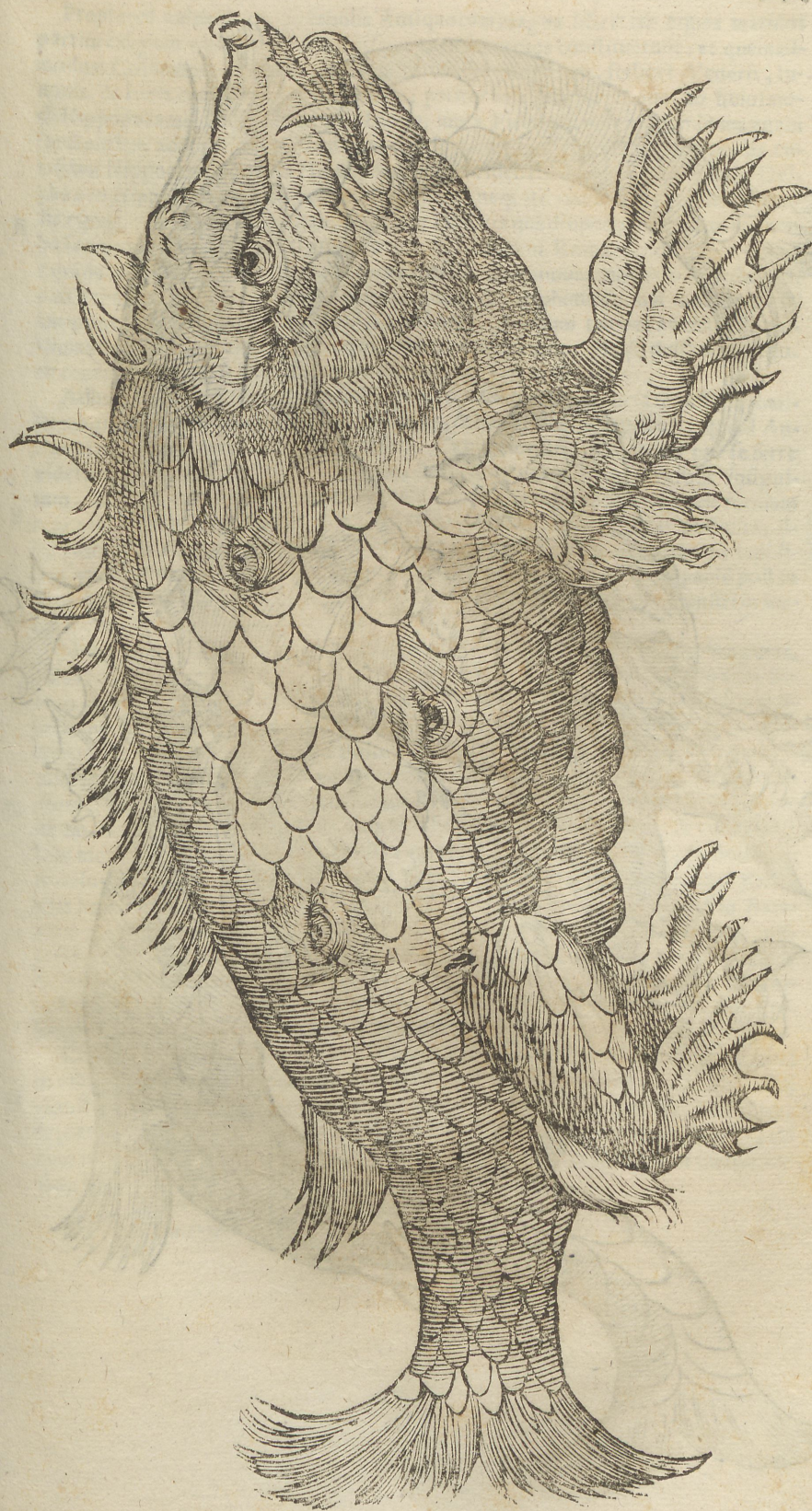
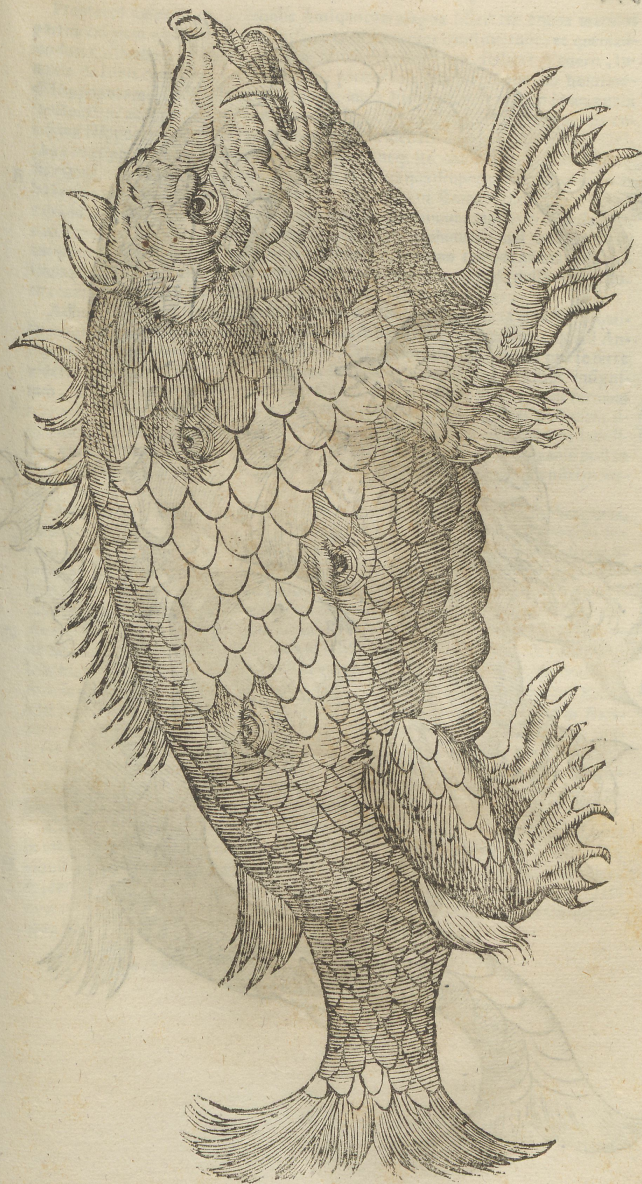

Monstrosus Cyprinus.

Monstrosus Cyprinus.

Propterea valeant, qui in fabulis Antiquorum magna libertate equos marinos partim effigiem equinam, partim piscis representantes constituerunt: ut quemadmodum Columbæ, Pauones, & Aquilæ suorum Numinum, scilicet Veneris, Iunonis, & Iouis currus trahere sinxerunt: pariter in aquis Neptunum ab huiusmodi Hippopotamis duci voluerunt. Ideoq; iuxta Pictorum voluntatem in magnam spectantium admirationem illam equinam formam erant commenti, quæ potius cuiusdam Hippocampi, quàm Hippopotami esse videbatur. Non enim cauda Delphini in Hippopotamo vnquam fuit obseruata: neq; Romanis alius vnquam fluuialis equus visus est præter illum, de quo in Historia quadrupedum digitorum verba fecimus. Quocirca multi asseuerarunt ambitionem Romanorum figuræ huius equi occasionem dedisse: nam, ut terræ, marisq; Dominium cunctis manifestarent, duo animalia ytriusq; elementi, scilicet equum, & Delphinum simul iunctos pingi curarunt. Hinc multi talem figuram admirantes, & vnum tantum animal esse existimantes simile monstrum, equum marinum nuncuparunt. Modo nulla admiratione teneri debemus, si icon proposita aliquam veritatem assequitur.

Neptuni
equi quales

Origo equi
Neptuni An
tiquorum.

Adhuc prædictam sententiam stabiliemus si addiderimus iconem monstri aquatilis magis terrifici, quod memorat Gesnerus, & hanc imaginem pictori, qui id Antuerpiæ viuum viderat, acceptam refert. Caput monstri quid furiale præ se ferre videtur, nam cornu duplici est refertum, & auribus valdè prominentibus insignitum. Brachia verò humanis non absimilia erant: reliquum corpus piscis formam repræsentabat. Caput fuit in mari Illyrico, cum ab aquis ad litus pusionem illic morantem rapturus accessisset. Quoniam piscatores ipsum obseruantes lapidibus vulnerarunt, sed monstrum fugiens lethali percussus vulnere, paulò post in litus, à quo discesserat, reuersum expirauit. Itaque lineamenta huius monstri in iconem spectanda proponuntur.

Monstrum
hoc vbi Ca-
ptum.

Monstrum aliud superiore multò mirabilius ad mentem Rondeletij subiungimus, cuius iconem accepit à Gisberto Germano medico, & ipse Amsterodamo cum literis acceperat, quibus affirmabat, anno Domini trigésimo primo supra sesquimillesimum, in Polonia visum tale marinum monstrum, referens quodammodo rudimenta habitus episcopalis, & ad Poloniæ Regem delatum. Immò signis quibusdam indicare videbatur se ad mare regressum desiderare: vnde illò tandem deductum, in mare se coniecit. Quamobrem Rondeletius se plura omittere dixit, quæ de hoc monstro narranda essent, quia id fabulosum esse arbitratur, & addit se talem monstri iconem exhibere, qualem accepit, quæ postea vera sit, an non, nec prorsus affirmare, nec prorsus negare audeat. In asserti confirmationem Bellonius hæc addit verba. Neq; hoc quoq; prætermittendum est, quod in Baruinis annalibus de pisce episcopo scriptum est, quem propè Poloniam anno millesimo quingentesimo trigésimo primo captum fuisse Cornelius Amsterodamus Gilberto Phisico Romæ scripsit, & Regi Poloniæ oblatum, cuius corporis magnitudo, facies, & cultus talis erat omnino, qualem videmus figuram alicuius Episcopi mitra, & reliquis suis ornamentis induti. Hactenus Bellonius.

Monstrum
hoc vbi ca-
ptum.

Bellonij opi-
nio.

Cum igitur permulta sint naturæ in terris pro arbitrio ludentis miracula; sic etiã in mari, ob raritatem, & formæ varietatem, propè incredibilia eiusdem artificij monstra obseruantur. Etenim quis non admiratur Tritones, Sirenas, Nereides, & pleraq; alia huius generis monstra, quæ olim fabulosa esse multi putabant, & tamen talia aliquando visa esse superius fuit exaratum. Poterimus igitur meritò canere hoc distichon.

*Aether non tot alie, nec tellus horrida monstra
In cryptis abdunt quot vada falsa suis.*

Propterea valeant, qui in fabulis Antiquorum magna libertate equos marinos partim effigiem equinam, partim piscis representantes constituerunt: ut quemadmodum Columbae, Pauones, & Aquilae suorum Numinum, scilicet Veneris, Iunonis, & Iouis curru trahere sinxerunt: pariter in aquis Neptunum ab huiusmodi Hippopotamis duci voluerunt. Ideoque iuxta Pictorum voluntatem in magnam spectantium admirationem illam equinam formam erant commenti, quae potius cuiusdam Hippocampi, quam Hippopotami esse videbatur. Non enim cauda Delphini in Hippopotamo unquam fuit observata: neque Romanis alius unquam fluviatilis equus visus est praeter istum, de quo in Historia quadrupedum digitorum verba fecimus. Quocirca multi asseuerarunt ambitionem Romanorum figurae huius equi occasionem dedisse: nam, ut terrae, marisque Dominium cunctis manifestarent, duo animalia utriusque elementi, scilicet equum, & Delphinum simul iunctos pingi curarunt. Hinc multi talem figuram admirantes, & unum tantum animal esse existimantes simile monstrum, equum marinum nuncuparunt. Modo nulla admiratione teneri debemus, si icon proposita aliquam veritatem assequitur.

Adhuc predictam sententiam stabilimus si addiderimus iconem monstri aquatilis magis terrifici, quod memorat Gesnerus, & hanc imaginem pictori, qui id Antuerpiae viuum viderat, acceptam refert. Caput monstri quid furiale praese ferre videtur, nam cornu duplici est refertum, & auribus valde prominentibus insignitum. Brachia vero humanis non absimilia erant: reliquum corpus piscis formam representabat. Captum fuit in mari Illyrico, cum ab aquis ad litus pusionem illic morantem rapturus accessisset. Quoniam piscatores ipsum observantes lapidibus vulnerarunt, sed monstrum fugiens lethali percussu vulnere, paulo post in litus, a quo discesserat, reuersum expirauit. Itaque lineamenta huius monstri in iconem spectanda proponuntur.

Monstrum aliud superiore multo mirabilius ad mentem Rondeletij subiungimus, cuius iconem accepit à Gisberto Germano medico, & ipse Amsterodamo cum literis acceperat, quibus affirmabat, anno Domini trigesimo primo supra sesquimilesum, in Polonia visum tale marinum monstrum, referens quodammodo rudimenta habitus episcopalis, & ad Poloniae Regem delatum. Immo signis quibusdam indicare videbatur se ad mare regressum desiderare: unde illud tandem deductum, in mare se coniecit. Quamobrem Rondeletius se plura omittere dixit, quae de hoc monstro narranda essent, quia id fabulosum esse arbitratur, & addit se talem monstri iconem exhibere, qualem accepit, quae postea vera sit, an non, nec prorsus affirmare, nec prorsus negare audet. In asserti confirmationem Bellonius haec addit verba. Neque hoc quoque, praetermittendum est, quod in Barauinis annalibus de pisce episcopo scriptum est, quem prope Poloniae anno millesimo quingentesimo trigesimo primo captum fuisse Cornelius Amsterodanus Gilberto Phisico Romae scripsit, & Regi Poloniae oblatum, cuius corporis magnitudo, facies, & cultus talis erat omnino, qualem videmus figuram alicuius Episcopi mitra, & reliquis suis ornamentis induti. Haecenus Bellonius.

Cum igitur permulta sint naturae in terris pro arbitrio ludentis miracula, sic etiam in mari, ob raritatem, & formae varietatem, prope incredibilia eiusdem artificij monstra observantur. Etenim quis non admiratur Tritones, Sirenas, Nereides, & pleraque alia huius generis monstra, quae olim fabulosa esse multi putabant, & tamen talia aliquando visa esse superius fuit exaratum. Poterimus igitur merito canere hoc distichon.

*Aether non tot alis, nec tellus horrida monstra
In cryptis abdunt quot vada falsa suis.*

Neptuni
equi quales

Origo equi
Neptuni An
tiquorum.

Monstrum
hoc ubi ca-
ptum.

Monstrum
hoc ubi ca-
ptum.

Bellonij opi-
nio.

358 Monstrum Marinum rudimenta habitus
Episcopi referens.

DE CETIS ET ALIIS AQUATILIBVS

immensæ molis.

VAMVIS superius nonnullorum Cetorum obiter meminimus: nū-
lominus in præsentia ex professo horum nonnullorum icones dare
spectandas decreuimus: cum in Historia Piscium impressæ non fue-
rint. Primitus exprimitur effigies Ceti capillati vel criniti, cuius fi-
guram tantummodo Olaus Magnus in suis Tabulis delineauit, cum
nullam eius explicationem proposuerit: ideoque veritas in ambiguo versatur.

*Effigies ceti
capillati.*

Cetus capillatus.

Cornua piscium.

*Phyfeter
vox equi-
moa.*

Deinde eodem in loco Olaus Magnus pingit aliud maximum animal aspectu A quasi flammeo horrendum, capite quadrato, barba proluxa, & multis cornibus insignitum. Gesnerus Cetum barbatum appellare voluit. Caput quatuordecim cornibus est radiatum, quæ utrinque ab oculo inchoantia per occipitium transeunt. Sed dubitat Gesnerus an hoc animal rectè fuerit descriptum. Quandoquidem Albertus nonnullis Cetis cornua inesse non scripsit, sed appendices quasdam cornearum circa oculos, octo ferè pedes longas, plus minus iuxta magnitudinem piscium, quæ ex lato in acutum desinunt.

Inter Cetos reponitur etià *Phyfeter*, seu *Phyfalus* animal aquatile, quæ *Phyfeter* apud Aristotelem sit fistula, qua huiusmodi animantes aqua proijciunt. Quidam, Gesnero teste, *Phyfeterem* nuncupant, quoniam, excitatis vorticibus, undas maris tale animal subuertat; & licet sit animal immensæ molis, ad *Balenæ* tamen magnitudinē nunquam accedit. Turnerus ad Gesnerum scripsit, quod huiusmodi *Beilua* tantā aquæ copiam fistulis in naues aliquando profundit, ut facilè submergantur.

In tabulis Regionum septentrionalium *Phyfeterem* forma equina capite sine auribus, patulis naribus, ore sine lingua, & duabus fistulis prominentibus de pingunt, ut in sequenti figura licet intueri, sed hanc picturam unā cum Gesnero absurdam esse opinamur: etenim Lector effigiem *Phyfeteris* genuinam in *Historia Piscium* seu *Cetorum* delineatam conspicabitur.

Cerus barbatus.

*Cornua pis-
cium.*

*Phyfeter
vox equi-
noct.*

Deinde eodem in loco Olaus Magnus pingit aliud maximum animal aspectu A
quasi flammeo horrendum, capite quadrato, barba prolixa, & multis cornibus infi-
gnitum. Gesnerus Cetum barbatum appellare voluit. Caput quatuordecim cor-
nibus est radiatum, quæ utrinque ab oculo inchoantia per occipitum transeunt. Sed dubitat Gesnerus an hoc animal recte fuerit descriptum. Quandoquidem Al-
bertus nonnullis Cetis cornua inesse non scripsit, sed appendices quasdam corne-
as circa oculos, octo ferè pedes longas; plus minus iuxta magnitudinem piscium,
quæ ex lato in acutum desinunt.

Inter Cetos reponitur etiâ Phyfeter, seu Physalus animal aquaticum; quæ Phyfeter
apud Aristotelem fit fistula, quæ huiusmodi animantes aquâ proijciunt. Quidam, Ges-
nero teste, Phyfeterem nuncupant; quoniam, ex citatis vorticibus, vndas maris tale
animal subvertat; & licet sit animal immentæ molis, ad Balenæ tamen magnitudinē
nunquam accedit. Turnerus ad Gesnerum scripsit, quod huiusmodi Beilua tantā
aquæ copiam fistulis in naues aliquando profundit, ut faciliè submergantur.

In tabulis Regionum septentrionalium, Phyfeterem forma equina capite sine au- B
ribus, patulis naribus, ore sine lingua, & duabus fistulis prominentibus de pingunt,
ut in sequenti figura licet intueri, sed hanc picturam vñ cum Gesnero absurdam
esse opinamur; etenim Lector effigiem Phyfeteris genuinam in Historia Piscium seu
Cetorum delineatam conspicabitur.

Cetus

Cetus barbatus.

